

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 476 / 22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 11 lutego 2022 roku o sygnaturze akt II K 238 / 21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1					
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1					
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
1.	<p>1. zarzut mogącej mieć wpływ na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, 5 § 2 kpk, 7 kpk, 410 kpk, 424 § 1 kpk, 167 kpk, 201 kpk oraz art. 170 § 1 kpk;</p> <p>2. zarzut obrazy prawa materialnego w zakresie innym, aniżeli kwalifikacja prawna czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

W pierwszej kolejności podzielić należało zarzuty kierowane pod adresem opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz rekonstrukcji wypadków drogowych w tej części, w jakiej odnosiła się ona do oceny zachowania S. V. w związku z treścią art. 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wedle biegłego, przepis ten nakładał na oskarżonego obowiązek upewnienia się co do istnienia warunków do bezpiecznego wykonania manewru skrętu w lewo – w tym również co do tego, czy nie jest już wyprzedzany z lewej strony – nie tylko w momencie zasygnalizowania zamiaru wykonania tego manewru poprzez włączenie kierunkowskazu, ale także później, w tym bezpośrednio

przed zmianą kierunku jazdy i rozpoczęciem przemieszczenia pojazdu na pas ruchu przeznaczony dla jadących w kierunku przeciwnym. O ile niespornym jest, iż na użytek rozpoznawania tego rodzaju spraw, jak niniejsza, dopuszczenie biegłego z tej specjalności jawi się jako nieodzowne, o tyle przypomnieć należy, iż rolę biegłego winno być przede wszystkim podzielenie się wiedzą specjalistyczną w zakresie oceny i wymowy powypadkowych śladów pozostawionych na drodze i pojazdach, dokonanie skomplikowanych wyliczeń – czasowo – przestrzennych ruchu poszczególnych uczestników zdarzenia, czy innych zagadnień o charakterze stricte

technicznym, które w istotny sposób pozwalają sądowi dokonania właściwej oceny dowodów oraz czynienie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Do kompetencji sądu winna być już jednak zarezerwowana finalna ocena prawna zachowania uczestników zdarzenia drogowego, w tym również w odniesieniu do interpretacji przepisów normujących zasady ruchu drogowego. W tym zakresie wyprowadzane przez biegłego wnioski dla sądu wiążące być nie mogą. W niniejszej sprawie jest to o tyle istotne, że biegły S. S. (1) przepis art. 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w oparciu o który przede wszystkim oceniane było zachowania S. V., interpretował

błędnie.

Przypomnieć należy, iż z treści tego przepisu wynika, że zmiana kierunku jazdy w lewo może nastąpić z zachowaniem szczególnej ostrożności, a jeśli kierujący pojazdem zamierza manewr ten wykonać poprzez skręt w lewo, przed jego wykonaniem jest obowiązany zbliżyć się pojazdem do środka jezdni (lub na jezdni o ruchu jednokierunkowym do lewej jej krawędzi), uprzednio i wyraźnie sygnalizując zamiar zmiany kierunku jazdy. Jeśli więc zamierzający zmienić kierunek jazdy polegający na skręcie w lewo i wyraźnie zasygnalizuje ten manewr, upewniając się jednocześnie co do istnienia warunków do bezpiecznego jego wykonania

(w tym poprzez sprawdzenie, czy nie jest wyprzedzany z lewej strony), to w dalszym toku tego manewru nie ciąży już na nim obowiązek ani stałego, ani ponownego upewniania się, czy nie zajedzie drogi nieprawidłowo wyprzedzającemu go innemu pojazdowi. Ma prawo zakładać, że po pasie ruchu przeznaczonym dla pojazdów nadjeżdżających z przeciwnego kierunku, nie porusza się pojazd jadący w tym samym, co on, kierunku. Od dokonującego skreću w lewo można wymagać zaniechania jego kontynuowania jedynie w sytuacji, gdyby spostrzegł, że jest nieprawidłowo wyprzedzany, albowiem każdego kierującego obowiązuje zasada ograniczonego zaufania, o jakiej mowa w art. 4 ustawy Prawo o ruchu

drogowym.

Dopiero więc, gdyby kierowca zamierzający skręcić w lewo i sygnalizujący odpowiednio wcześniej ten manewr, dostrzegł, że na lewym pasie ruchu znajduje się pojazd zamierzający go wyprzedzić, to powinien być to dla niego sygnał, że inny kierujący nie stosuje się do obowiązujących przepisów i dopiero taka sytuacja obliguje zamierzającego skręcić w lewo do utraty zaufania do takiego kierującego, a w konsekwencji - do zaprzestania manewru.

Pogląd ten uznać należy za ugruntowany zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie (por. wyroki i postanowienia SN: z dnia 1 grudnia 2005 r., III KK 151 / 05, z dnia 20 listopada 2012 r., V KK 110 / 12, z dnia 18 stycznia 2013 r., V KK 211 / 12; z dnia 20 lutego

2014 r., V KK
382 / 13 oraz
przywoływane
tam
piśmiennictwo).
Mając to na
uwadze, nie
można zgodzić
się z tezami
biegłego S. S.,
który na
oskarżonego S.
V. obowiązek
ciągłej i bacznej
obserwacji drogi
za swoim
pojazdem (a
zwłaszcza tego,
czy nie jest
wyprzedzany)
nakładał nie
tylko w
momencie
zasygnalizowania
zamiaru
wykonania
manewru skrętu
w lewo, ale
także później,
aż do momentu
przekraczania
przez niego w
tym celu osi
jezdni. Dopiero
przy takiej
właściwej
interpretacji
analizowanych
regulacji prawa
o ruchu
drogowym
można było
podjąć próbę
miarodajnego
wypowiedzenia
się, czy
zachowanie
oskarżonego
stanowiło ich
naruszenie,

które pozostawałoby w związku przyczynowo – skutkowym z zaistniałym wypadkiem. Mając to na uwadze podnieść należy, iż relacje składane przez obu uczestników ruchu oraz świadków były w tej materii albo niepełne, albo wręcz wzajemnie się wykluczające. O ile bowiem z wyjaśnień S. V. wynikało, iż manewr skrętu w lewo zasygnalizował on zawczasu i upewniając się jednocześnie, że nie jest przez nikogo wyprzedzany, o tyle z wyjaśnień K. P. oraz jadącej z nim jego koleżanki, P. D., wnosić należy, iż K. P. manewr wyprzedzania rozpoczął – przemieszczając się w tym celu na pas lewy jezdni – w sytuacji, gdy jadący przed nimi V. załączonych świateł kierunkowskazu jeszcze nie miał. Oczywiście do

samych
wzajemnie
wykluczających
się relacji obu
uczestników
wypadku
podchodzić
należało z daleko
idącą
ostrożnością, a
wręcz
nieufnością,
albowiem każdy
z nich,
występując w
charakterze
oskarżonego,
miał wymierny
interes w
oddaleniu od
siebie
odpowiedzialności
związanej z
zaistniałym
zdarzeniem.
Należało zatem
dążyć do
weryfikacji ich
wyjaśnień
innymi
osobowymi
źródłami
dowodowymi, z
których sąd
odwoławczy za
najbardziej
miarodajne
uznał zeznania
J. F. (1).
Jakkolwiek
świadek nie
widział samego
momentu
zderzenia się
pojazdów, o tyle
jednak zdołał
tuż przed tym
zaobserwować
(zanim na
chwile odwrócił

uwagę od ruchu na drodze), iż V. zbliżał się do miejsca skrętu w lewo z już włączonym kierunkowskazem, a w tym momencie przez nikogo wyprzedzany jeszcze nie był. Świadek ten miał bardzo dobre warunki, by móc poczynić tego rodzaju spostrzeżenia w sposób wiarygodny. Ruch pojazdu oskarżonego widział z bliska, wzrok skierowany miał na tę stronę drogi, z którego nadjeżdżał zarówno samochód, jak i potem motocykl. Warunki te pozwalały mu na miarodajne spostrzeżenie i późniejsze odtworzenie tego, czy zamierzający skrócić w lewo oskarżony miał włączony kierunkowskaz sygnalizujący zamiar wykonania tego manewru oraz, czy oba pasy jezdni były w tym czasie

zajęte, czy też nie. Nie można pomijać wagi znaczenia tych elementów jego zeznań z tego jedynie powodu, że świadek nie był w stanie z metrową dokładnością określić długości odcinka drogi pokonanej przez V. na jego oczach. Innych zastrzeżeń w odniesieniu do zeznań tegoż świadka sąd I instancji nie przedstawił, w szczególności zaś w zakresie wyżej wskazanym, a najbardziej istotnym dla oceny odpowiedzialności oskarżonego S. V.. Również sąd odwoławczy nie znajduje podstaw, by nie obdarzyć ich walorem wiarygodności. Z akt nie wyłania się bowiem żaden powód, dla których J. F. mógłby i miałby odtwarzać swoje spostrzeżenia wbrew obiektywnej rzeczywistości, w szczególności zaś relacjonując

to, czego nie
zaobserwował
lub w sposób
zniekształcający
rzeczywistość.

Jego zeznania
przeczą wersji,
jaka

wybrzmiewa z
zeznań K. P.
oraz jadącej z
nim P. D.. Z
kolei zbliżone
do niego w
swej wymowie
zeznania w tym
zakresie złożyła
również L. P..
Jadąca za K.
P. A. B. nie
zaobserwowała,
czy zanim K.
P. rozpoczął
manewr

wyprzedzania,
V. jechał już
załączonymi
światłami

kierunkowskazu
– była jedynie
pewna, że gdy
K. P. przemieścił
się na lewy pas,
kierunkowskaz
był już aktywny.

Jej relacje zdają
się przeczyć
zeznaniom P.
D. oraz K.
P., iż załączenie
kierunkowskazu
w V. i
przemieszczenie
się przez ten
samochód przez
oś jezdni były w
zasadzie

jednoczesne. Z
kolei do
wiarygodności

odtworzenia
sposobów
przez świadka
J. G. sąd
odwoławczy
podszedł z
dystansem,
mając na
uwadze, iż
świadek ten
o zdarzeniu
relacjonował po
raz pierwszy
dopiero po
upływie ponad
półtora roku od
jego zaistnienia,
w związku z
czym powstają
uzasadnione
wątpliwości –
nawet
zakładając, że
świadek ten
zdarzenie
rzeczywiście
widział – czy
tak znaczny
upływ czasu
oraz odległość, z
jakiej wypadek
miał widzieć,
nie zniekształcił
sposobów w
zakresie
odnoszącym się
do jego
szczegółów.
Podkreślić
choćby należy,
iż świadek ten
utrzymywał, iż
przed
wypadkiem V.
był w
zauważalnym
czasie w
bezruchu, czemu
przeczyła choćby
jadąca za

oskarżonym A.
B.. W tym
stanie rzeczy,
uwzględniając
zarzuty
formułowane w
kategoriach
obrazy art. 7 kpk
w odniesieniu
do bezzasadnego
odstąpienia od
czynienia
ustaleń
faktycznych w
oparciu o
zeznania J. F.
i L. P. oraz
wyjaśnienia S. V.
i uwzględniając
właściwy sposób
wykładni art. 22
ustawy Prawo o
ruchu
drogowym, sąd
odwoławczy
orzekł o
uniewinnieniu
tego
oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu,
przyjmując, iż
po należytej i
zawczasu
poczynionej
sygnalizacji
manewru skrętu
w lewo nie mógł
przewidzieć, ani
zauważyć, że
zbliżający się
motocyklem,
jadący z
prędkością
ponad
dwukrotnie
przekraczającą
administracyjnie
dopuszczalną na
tym odcinku

drogi, podjąć i wykona manewr wyprzedzania go z lewej, a nie z prawej strony jego pojazdu.		
Wniosek		
zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
omówiono powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE		

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach w utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1 uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego czynu	
Zwiążle o powodach zmiany	
omówiono powyżej	
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu	

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylecia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylecia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Mając na uwadze treść art. 632 pkt 2 kpk, wobec uniewinnienia oskarżonego koszty procesu ponosi Skarb Państwa	
7. PODPIS		